

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Technické sporty Východní Morava**, se sídlem v Holešově, ul. Palackého 1128, zastoupeného JUDr. Karlem Veverkou, advokátem se sídlem v Přerově, Boženy Němcové 2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 20. 9. 2011, č. j. 11554/11-1200-702690,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[1] S nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, došlo dnem 1. 1. 2013 k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně se stalo Odvolací finanční ředitelství (nahradilo i v této věci původního žalovaného Finanční

ředitelství v Brně). V dalším textu tohoto rozsudku proto výraz „žalovaný označuje *promiscue* jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

[2] Dne 19. 9. 2012 oznámil žalobce soudu, že změnil název občanského sdružení z dosavadního AEROKLUB HOLEŠOV na nový Technické sporty Východní Morava. Žalobu podávalo občanské sdružení ještě pod původním názvem AEROKLUB HOLEŠOV u zdejšího soudu dne 18. 11. 2011. Žalobce po zahájení řízení doložil změnu názvu novými stanovami občanského sdružení, které schválila členská schůze dne 17. 3. 2012 (doloženo usnesením z výroční členské schůze ze dne 17. 3. 2012), a změnu stanov vzalo na vědomí rovněž Ministerstvo vnitra ČR sdělením ze dne 11. 6. 2012, č.j. MV-94146-8/VS-2008.

I. Vymezení věci

[3] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil platební výměr Finančního úřadu v Holešově ze dne 5. 4. 2011, č.j. 16881/11/322970703437, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009 vyšší o částku 0 Kč, protože nepovažoval žalobcem přijatou částku 26.872.000 Kč od Zlínského kraje za dotaci, nýbrž za úhradu smluvního závazku, a tedy za příjem, který je dle § 18 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), předmětem daně z příjmů právnických osob. Žalovaný tak neshledal důvod pro zrušení dodatečného platebního výměru, neboť správce daně postupoval v souladu se zákonem, a tak odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[4] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že žalobce podal nejprve dne 29. 9. 2010 řádné daňové přiznání (dále též „DAP“) k dani z příjmů právnických osob za rok 2009, v němž přiznal celkovou daňovou povinnost ve výši 4.721.800 Kč. DAP bylo konkludentně vyměřeno ke dni 30. 9. 2010. Dne 26. 11. 2010 podal žalobce dodatečné DAP, v němž vyčíslil daňovou ztrátu ve výši – 2.262.981 Kč. Důvod podání dodatečného DAP žalobce vysvětlil telefonicky správci daně na jeho žádost tak, že šlo o skutečnosti, které správce daně již řešil v rámci daňové kontroly u téže daně za rok 2008, tedy o přijetí částky 26.872.000 Kč od Zlínského kraje podle Dohody o poskytnutí kompenzací (dále též „Dohoda“), kdy správce daně nejprve stanovil žalobci daňovou povinnost z tohoto příjmu, avšak Finanční ředitelství v Brně dne 13.8.2010, pod č.j. 11109/10-1200-702690, vyhovělo odvolání žalobce v té části, která se týkala navýšení základu daně o částku 26.872.000 Kč s tím, že mohlo dojít k zahrnutí předmětného příjmu do příjmů až za rok 2009. Odvolací orgán se tehdy vyjádřil k příjmu z hlediska správného období jeho zařazení do příjmů podléhajících dani, avšak vyjádřil i názor, že nejde o příjem, který by neměl být předmětem daně ve smyslu § 18 odst. 4 písm. b) ZDP.

[5] V dodatečném DAP byla oproti řádnému DAP uvedena na řádku č. 101 částka 26.872.000 Kč, která způsobila změnu daňové povinnosti za rok 2009 z částky 4.721.800 Kč na ztrátu ve výši – 2.262.981 Kč. Správce daně dodatečné DAP konkludentně nevyměřil. Předmětem pochybností byla právě částka 26.872.000 Kč, kterou Zlínský kraj vyplatil žalobci na základě uzavřené Dohody o poskytnutí kompenzací, a která byla uvedena na řádku č. 101 dodatečného DAP jako položka snižující výsledek hospodaření. Na výzvu správce daně ze dne 15.12.2010, č.j. 37661/10/322970703437, k odstranění pochybností žalobce reagoval vyjádřením ze dne 30.12.2010, k němuž připojil odpověď Industry Servisu ZK, a.s. ze dne

20.2.2010 a odpověď Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 23.7.2010 (obě odpovědi byly učiněny na základě žádosti žalobce o poskytnutí součinnosti nebo informací). Ve věci se uskutečnilo ústní jednání dne 4.3.2011 (viz Protokol o ústním jednání ze dne 4.3.2011), dne 21.3.2011 adresoval žalobce správci daně návrh na pokračování v dokazování a získání dalších důkazních prostředků a dne 29.3.2011 podal Sdělení o provedených krocích v pokračování dokazování dle závěrů v Protokolu o ústním jednání. Správce daně vydal dne 5.4.2011 dodatečný platební výměr, jímž byla žalobci doměřena předmětná daň, a to na základě Protokolu o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 4.3.2011, č.j. 10263/11/322930702717, vyšší o částku 0 Kč (ve vztahu k řádně podanému DAP).

[6] Podle žalovaného bylo předmětem sporu plnění ve výši 26.872.000 Kč, které bylo účtováno v roce 2009 do účetních výnosů žalobce, přesněji, zda šlo o zdanitelný příjem nebo o příjem, který není předmětem daně nebo je osvobozený od daně z příjmů právnických osob.

[7] Žalovaný posoudil odvolání žalobce, ale i veškeré okolnosti případu tak, že žalobce uzavřel Dohodu o poskytnutí kompenzací se Zlínským krajem, přitom si však neuvědomil daňový dopad dohody. Žalovaný rovněž využil materiály shromážděné v rámci předchozí daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob za rok 2008 a navazujícího odvolacího řízení, kdy Finanční ředitelství v Brně v obdobné věci za předchozí zdaňovací období rozhodlo dne 13.8.2010, č.j. 11109/10-1200-702690, ohledně částky ve výši 26.872.000 Kč získané na základě Dohody o poskytnutí kompenzací, tak, že nejde o daňově účinný výnos v roce 2008, nýbrž až v roce 2009, neboť vznikl až splněním všech podmínek v Dohodě, která nabyla účinnosti naplněním rozvazovací podmínky dne 31.3.2009. Žalobce tedy mohl přijmout uvedenou částku až v roce 2009 (splněním podmínek Dohody v bodě IV.), tedy ve zdaňovacím období roku 2009. V návaznosti na tuto skutečnost žalobce nejprve podal řádné DAP za rok 2009, v němž zahrnul příjem ve výši 26.872.000 Kč do základu daně, avšak v rámci dodatečného DAP za rok 2009 tento výnos vyloučil ze zdanění prostřednictvím řádku č. 101.

[8] Žalovaný zjistil z Kupní smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitostem uzavřené podle § 588 a násl. občanského zákoníku mezi žalobcem (prodávajícím) a Zlínským krajem (kupujícím) ujednání o nabytí platnosti a účinnosti smlouvy, a to dnem podpisu smluvních stran dne 3.11.2008 se současným sjednáním rozvazovací podmínky, která účinnost smlouvy ovlivnila. Šlo o to, že veškeré právní následky kupní smlouvy (prodávající vyklidí a předá vyklizené předmětné nemovitosti společnosti Indrustry Servis ZK, a.s. jako nájemci nejpozději dnem skončení podnájmu) pominou, pokud kupující do 15 dnů od vyklizení a předání nemovitostí neuhradí žalobci částku ve výši 26.872.000 Kč, která představuje kompenzaci újmy žalobce (prodávajícího) v souvislosti se zánikem letiště Holešov z důvodu ukončení užívání a pozbytí vlastnictví k předmětným nemovitostem, přičemž částka byla stanovena znaleckým posudkem. Poskytnutí kompenzace bylo upraveno v samostatné dohodě. Celková kupní cena činila 27.132.140 Kč. V Dohodě o poskytnutí kompenzací uzavřené dle § 51 občanského zákoníku mezi Zlínským krajem a žalobcem bylo deklarováno, že pozbytí vlastnictví žalobce k předmětným nemovitostem má pro činnost žalobce základní význam a způsobí mu újmu. Proto Zlínský kraj (poskytovatel) poskytl žalobci (příjemci) kompenzaci ve výši 26.872.000 Kč (dle znaleckého posudku šlo o obvyklou hodnotu náhrady související se zánikem veřejného dopravního letiště Holešov). V části IV., čl. 4.1. Dohody byla účinnost smlouvy podmíněna vkladem vlastnického práva k nemovitostem pro Zlínský

kraj, dále ukončením veškerých nájemních a podnájemních vztahů žalobce, a dále vyklizením všech nemovitostí v souladu s kupní smlouvou uzavřenou mezi žalobcem a Zlínským krajem. Platnost smluv obecně nastává podpisem smluvních stran, avšak účinnost smluv může nastat i později, pokud si strany sjednají účinnost smlouvy např. v závislosti na splnění konkrétní podmínky. K tomu v daném případě došlo, Dohoda byla uzavřena dne 6.11.2008, avšak účinnosti nabyla až dne 31.3.2009 splněním poslední podmínky (k vyklizení všech nemovitostí a ukončení nájemních a podnájemních vztahů k předmětným nemovitostem došlo dne 31.3.2009, což bylo doloženo Předávacím protokolem, Prohlášením o ukončení nájemních a podnájemních vztahů příjemce a Prohlášením Zlínského kraje, že všechny nemovitosti byly vyklizeny téhož data).

[9] Žalovaný označil Dohodu o poskytnutí kompenzací za řádně uzavřenou podle § 51 občanského zákoníku, přičemž nešlo o dotaci, dar ani o jinou podporu ze státního rozpočtu, rozpočtu kraje a rozpočtu obce poskytnutých podle zvláštních právních předpisů (zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, rozpočtová pravidla, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů). Žalovaný považoval za nesprávnou argumentaci žalobce, že pokud dostane nezisková organizace finanční plnění, pak jde o dotaci, grant či dar, neboť to nekoresponduje se ZDP. Při zdanění neziskové organizace se musí zkoumat typ příjmu a posoudit, zda jde o příjem osvobozený, příjem, který není předmětem daně nebo naopak příjem, který je předmětem daně. Podle § 18 odst. 4 písm. a) ZDP je předmětem daně i zisková hlavní činnost. Z Výkazu zisku a ztráty pro nevýdělečné organizace, který byl nedílnou součástí řádného DAP žalobce, vyplynulo, že výnos 26.872.000 Kč byl zahrnut do hospodářské činnosti žalobce, která je i u neziskových subjektů vždy předmětem daně z příjmů právnických osob, přičemž podle typu příjmu, jenž vyplývá z Dohody, šlo o příjem, který je předmětem daně.

[10] Již v odpovědi Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 2.6.2006, č.j. 37477/2010, sp. zn. 9181/2006, který byl důležitým podkladem již v roce 2010 v rámci daňové kontroly stejné daně za zdaňovací období roku 2008, bylo mimo jiné uvedeno, že Kupní smlouva ze dne 3.11.2008 a Dohoda o poskytnutí kompenzací ze dne 6.11.2008 jsou samostatnými právními dokumenty, a že mezi výší kompenzace za vzniklou újmu a kupní cenou za předmětné nemovitosti nebyla žádná spojitost. Z podkladů Krajského úřadu Zlínského kraje dále vyplynulo, že Zlínský kraj získal dotaci (byl příjemcem dotace) z mimorozpočtových zdrojů Ministerstva průmyslu a obchodu ČR na vybudování strategické průmyslové zóny v Holešově. Ze získaných prostředků vykoupil nemovitosti žalobce a dále žalobci poskytl kompenzaci za vzniklou újmu. V souvislosti s Dohodou o poskytnutí kompenzací ve výši 26.872.000 Kč se u Zlínského kraje jednalo o investiční výdaj hrazený z dotace od Ministerstva průmyslu a obchodu. Poskytnutí dotace však nelze směřovat s následným použitím prostředků jako investice Zlínského kraje. Použije-li investor (Zlínský kraj) poskytnuté prostředky následně k naplnění cíle schválené investiční akce, jde již o další soukromoprávní vztah investora (Zlínského kraje s žalobcem) a nikoliv o poskytnutí dotace žalobci, což vyplývá i z Dohody.

[11] Ze všech podkladů vyplynulo, že plnění ve výši 26.872.000 Kč na základě Dohody je plněním účtovaným v roce 2009 do účetních výnosů žalobce, přičemž nejde o příjem, který není předmětem daně ani o příjem osvobozený od daně z příjmů právnických osob dle ZDP, a

proto je dle § 18 odst. 1 ZDP zdanitelným příjmem zdaňovacího období roku 2009, v němž došlo k naplnění podmínek uzavřené Dohody bez ohledu na to, že občanské sdružení žalobce je tzv. „neziskovou organizací“, tj. poplatníkem, který není založen za účelem podnikání. Dohoda byla uzavřena dle § 51 občanského zákoníku a nešlo o darovací smlouvu ani o smlouvu dle zákona č. 218/2000 Sb. nebo dle zákona č. 250/2000 Sb. a nejednalo se ani o přijetí dotace od Ministerstva průmyslu a obchodu.

[12] Ze Sdělení Ministerstva financí ze dne 17.12.2009 vyplynulo, že z úhrady smluvních závazků kraje, provedené z jeho rozpočtových prostředků, nelze dovodit, že jde o „dotační“ podporu z rozpočtu kraje dle § 18 odst. 4 písm. b) ZDP, která není předmětem daně z příjmů. U neziskového subjektu by měl být výnos získaný z plnění dle smlouvy o náhradě újmy úhradou smluvního závazku a považován za příjem, který je předmětem daně z příjmů. Z vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 23.7.2010 vyplynulo, že dotace na výdaje související s přípravou a výstavbou průmyslové zóny Holešov poskytlo ministerstvo pouze Zlínskému kraji a rovněž souhlasilo, aby z této dotace Zlínský kraj hradil i plnění dle soukromoprávní Dohody (uzavřené mezi Zlínským krajem a žalobcem). Šlo tak o oprávněný výdaj Zlínského kraje. Z odpovědi ministerstva dále vyplynulo, že dotace byla poskytnuta pouze Zlínskému kraji, který byl konečným příjemcem dotace a nebyl zprostředkovatelem dotace pro žalobce. Tato pozice Zlínského kraje jako investora vyplynula i z vyjádření Zlínského kraje. Na výzvu správce daně předložil Krajský úřad Zlínského kraje i účetní doklad ze dne 20.4.2009 ev. č. POU/03922/2009, z něhož vyplynulo, že kompenzace ve výši 26.872.000 Kč byla Zlínským krajem zaúčtována na účty MD 042 a D 901, tedy byla zahrnuta do pořizovací ceny investice ve vlastnictví Zlínského kraje.

[13] Podle žalovaného neměl správce daně pochybnosti o předložených smlouvách. Dle § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“), nesl žalobce jako poplatník důkazní břemeno, které nelze přenášet na správce daně. Daňově účinný výnos ve výši 26.872.000 Kč podle Dohody je úhradou smluvního závazku, a proto je považován za příjem, který je dle § 18 odst. 1 ZDP předmětem daně z příjmů právnických osob. Žalobce Dohodu akceptoval, podepsal, neodstoupil od ní, dostal podle ní finanční plnění, a musí tak nést daňové následky tohoto ujednání. Žalobce neprokázal a nedoložil svá tvrzení uvedená v odvolání nebo v návrhu na pokračování v dokazování, a nebyl tak naplněn důvod pro zrušení dodatečného platebního výměru. Naopak správce daně postupoval v souladu se zákonem, důkazy hodnotil v souladu s § 8 odst. 1 DŘ a v rámci odvolacího řízení nevyšly najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti, které žalobce neuplatnil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[14] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, přitom uplatnil následující žalobní body.

[15] Žalovaný nepostupoval v souladu s § 5 odst. 1 DŘ (v souladu se zákony a jinými právními předpisy), nesprávně rozhodl o zamítnutí odvolání žalobce a nenapravil namítané porušení další základní zásady v § 8 odst. 1 a 3 DŘ a § 92 odst. 2 DŘ. Rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné a nesprávné.

[16] Žalovaný i prvostupňový správce daně povýšili v rozporu s § 8 odst. 1 a 3 DŘ formálně-právní rámec vztahu mezi Zlínským krajem a žalobcem odkazem na § 51 občanského zákoníku nad jeho skutečný obsah.

[17] Jelikož žalovaný i správce daně neposuzovali všechny důkazy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech, dospěli k nesprávnému a úzce negativnímu vymezení typu daného příjmu, tedy o jaký typ příjmu se v této věci podle nich nejedná vzhledem k § 18 odst. 4 písm. b) ZDP, aniž by pak z pozitivního hlediska jednoznačně vymezili, o jaký typ příjmu z hlediska ZDP skutečně jde.

[18] Podle formulace důvodu poskytnutí peněžní částky v čl. III bod 3. Dohody, jako náhrady újmy související s pozbytím vlastnictví z důvodu zániku letiště Holešov a s ukončením užívání nemovitostí žalobcem v této průmyslové zóně, a to i s ohledem na skutečnosti zjištěné v průběhu odstraňování pochybností k dodatečnému DAP, nelze dle žalobce jednoznačně vyloučit, že poskytnutá finanční částka nebyla předmětem daně podle § 18 odst. 4 písm. b) ZDP. Absence pozitivního vymezení typu předmětného příjmu správcem daně i žalovaným pak způsobila, že závěr žalovaného o tom, že předmětný příjem je předmětem daně dle § 18 odst. 1 ZDP, je zcela nepřezkoumatelný.

[19] Správní orgány se vůbec nezabývaly tím (vzhledem k formulaci důvodu poskytnutí peněžní částky v čl. III bod. 3.1 Dohody ze dne 6.11.2008), že předmětný příjem není výsledkem dosaženým jakoukoliv činností žalobce ani výsledkem nakládání s jeho majetkem, když v době uzavření Dohody (6.11.2008) již žalobce žádnou činnost, s níž by mohl být příjem spojen, neprováděl a veškerý nemovitý majetek byl Zlínskému kraji prodán.

[20] Žalovaný se při svém rozhodování zcela vyhnul vyhodnocení skutečnosti, že předmětný příjem nesplňuje znaky příjmu, jenž je předmětem daně podle § 18 odst. 1 ZDP, a bez ohledu na zjištěné skutečnosti jej pod toto ustanovení podřadil. Přitom správce daně neshledal důvody k pokračování v dokazování (přes žalobcem podaný návrh na pokračování v dokazování a návrh na provedení dalších důkazů) a vydal rozhodnutí, ač žalobcem mohl být skutečný typ příjmu pomocí jím navrhovaných dalších důkazů objasněn tak, aby bylo možno dospět k závěru o tom, zda jde o příjem podléhající dani z příjmu či nikoliv anebo o příjem od této daně osvobozený.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[21] Žalovaný plně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uplatněné žalobní body jednoznačně odmítl.

[22] Žalovaný poukázal na str. 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí, v němž poukázal na to, že samotný žalobce zaúčtoval příjem ve výši 26.872.000 Kč do výnosů a zahrnul jej do své hospodářské činnosti viz Výkaz zisku a ztráty pro nevýdělečné organizace. Zlínským krajem byla kompenzace zaúčtována na účty MD 042 a D 901, tedy zahrnuta do pořizovací ceny investice ve vlastnictví Zlínského kraje. Správce daně vycházel z premisy správnosti, úplnosti, průkaznosti, srozumitelnosti a přehlednosti účetnictví žalobce (§ 8 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o účetnictví“), která nebyla žalobcem ani správcem daně zpochybněna. Správce daně tak má jednotlivé účetní

záznamy a účetnictví žalobce za průkazné a za nezpochybnitelný důkaz provedení účetních operací, v něm uvedených.

[23] Z bodu II. čl. 2.3. Dohody vyplynulo, že „Pozbytí vlastnictví žalobce k nemovitostem specifikovaným v Příloze č. 2 a ukončení užívání nemovitostí, zejména zánik letiště Holešov, má pro budoucí činnost žalobce zásadní význam a způsobí mu újmu. Proto se účastníci smlouvy dohodli, že za vzniklou újmu poskytne Zlínský kraj žalobci kompenzaci ...“. Takto ve smlouvě vymezený příjem byl dle žalovaného podřaditelný pod obecné vymezení v § 18 odst. 1 ZDP, podle kterého jsou předmětem daně z příjmů právnických osob příjmy (výnosy) z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem, není-li dále stanoveno jinak. Nyní zkoumaný příjem obdržel žalobce v souvislosti s nakládáním s majetkem (pozbytí vlastnictví k nemovitostem, prodej nemovitostí), což mělo zásadní vliv na činnost žalobce, přičemž uvedený příjem mohl případně pomoci žalobci jeho činnost obnovit. Podle žalovaného nebylo rozhodné, zda v době uzavření Dohody již žalobce žádnou činnost neprováděl (s níž mohl být spojen příjem) nebo, že v té době již byl nemovitý majetek žalobce prodán. Již v rámci daňové kontroly v roce 2010 provedl správce daně šetření ohledně Dohody u druhé smluvní strany – Krajského úřadu Zlínského kraje, který jednoznačně uvedl, že v případě finančního plnění šlo o náhradu újmy dle Dohody. Za této situace neměl žalovaný důvod pochybovat, a tedy ani zjišťovat, o jaký typ příjmu z hlediska jeho skutečného obsahu jde (pozitivní vymezení daného příjmu). Dohoda uzavřená podle § 51 občanského zákoníku, nikoliv podle zvláštních předpisů (zákona č. 218/2000 Sb., zákona č. 250/2000 Sb.), využívala zákonem umožněné smluvní volnosti, přitom byla stranami uzavřena svobodně, žalobce nebyl uveden v omyl, šlo o dohodu platnou a spolu s konkrétním zaúčtováním předmětného příjmu do účetnictví žalobce je základním důkazním prostředkem v této věci. Při uzavírání předmětné Dohody byl žalobce zaměřen hlavně na výši poskytovaného plnění a daňové důsledky si neuvedomil.

[24] U předmětné Dohody podle žalovaného nejde o poskytnutí dotace občanskému sdružení žalobce od Ministerstva průmyslu a obchodu, nýbrž jde o soukromoprávní vztah mezi Zlínským krajem a žalobcem. Nelze směšovat poskytnutí dotace a následné použití peněžních prostředků z poskytnuté dotace investorem. Žalobce předkládal správci daně řadu návrhů, jak příjem posoudit, přitom účelem bylo dosáhnout takového posouzení předmětného příjmu, aby zdanění nepodléhal (dani z příjmů právnických ani DPH).

[25] Vzhledem k nedobré procesní situaci se žalobce snažil argumentovat proti žalovanému i správci daně neplněním jejich povinností v daňovém řízení. Žalovaný odmítl argumentaci, že skutečně zamýšlený obsah právního úkonu byl v době uzavírání Dohody jiný než deklarovaný a že by žalobce o příjmu nesprávně účtoval. Dále odmítl, že by došlo ke zjištění „jiných skutečností“ v průběhu odstraňování pochybností k dodatečnému DAP. Žalobce sám činil dotazy na různé orgány a získané odpovědi neprokazovaly tvrzení žalobce. Žalobce nepředložil žádné důkazy, které by potvrzovaly jeho argumenty. Stanoviska, která získal, jeho tvrzení neprokázala.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[26] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a

shledal, že **žaloba není důvodná**. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání.

[27] Předmětem sporu bylo správné posouzení typu příjmu, který žalobce přijal na základě Dohody o poskytnutí kompenzací, a také posouzení, zda uvedený příjem podléhá dani z příjmů právnických osob.

[28] Podle § 18 odst. 1 ZDP jsou předmětem daně příjmy (výnosy) z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem, není-li dále stanoveno jinak. V § 18 odst. 2 ZDP jsou pod písm. a) až d) uvedeny příjmy, které předmětem daně nejsou, avšak nyní posuzovaný příjem žalobce sem nelze podřadit.

[29] Dle § 18 odst. 3 ZDP jsou předmětem daně u poplatníků, kteří nejsou založeni nebo zřízeni za účelem podnikání (odkaz na § 2 odst. 1 obchodního zákoníku), vždy příjmy z reklam, z členských příspěvků a příjmy z nájemného s výjimkou uvedenou v § 18 odst. 4 písm. d) ZDP. Ustanovení § 18 odst. 4 písm. c) ZDP nelze v posuzované věci aplikovat, neboť souvisí se státním majetkem, o který v posuzované věci nešlo.

[30] Za poplatníky podle § 18 odst. 3 ZDP se považují zejména zájmová sdružení právnických osob, pokud mají tato sdružení právní subjektivitu a nejsou zřízena za účelem výdělečné činnosti, občanská sdružení včetně odborových organizací, nadační fondy a další.

[31] Žalobce svoji argumentaci opíral o aplikaci § 18 odst. 4 písm. b) ZDP, avšak tento podle názoru soudu nelze aplikovat v dané věci, jak bude vysvětleno níže. Z dikce předmětného ustanovení vyplývá, že u poplatníků uvedených v § 18 odst. 3 ZDP nejsou předmětem daně příjmy z dotací, příspěvků na provoz a jiných podpor ze státního rozpočtu, rozpočtu kraje a rozpočtu obce poskytnutých podle zvláštních právních předpisů (odkaz na zákon č. 218/2000 Sb. a na zákon č. 250/2000 Sb.), a dále příjmy krajů a obcí plynoucí z výnosu daní nebo podílu na nich, výnosů poplatků a peněžních odvodů, které jsou podle zvláštních zákonů příjmem kraje a obce. Pokud jde o další typy příjmů uvedené v § 18 odst. 4 ZDP pod písm. a), c) a d), pak tyto v posuzované věci nelze aplikovat, neboť nejsou na věc přílehlavé.

[32] Předmětem sporu byla částka 26.872.000 Kč, kterou žalobce přijal od Zlínského kraje podle Dohody o poskytnutí kompenzací ze dne 6.11.2008, která nabyla účinnosti dne 31.3.2009 splněním všech podmínek dle čl. 4 předmětné Dohody, tj. vyklizením všech nemovitostí a jejich předáním mezi smluvními stranami dle Předávacího protokolu ze dne 31.3.2009, ukončením všech nájemních a podnájemních vztahů žalobce váznoucích na nemovitostech, dle Prohlášení o ukončení nájemních a podnájemních vztahů žalobce k nemovitostem z téhož dne a Prohlášením Zlínského kraje o vyklizení předmětných nemovitostí žalobcem ke dni 31.3.2009. Z uvedeného vyplývá, že Dohoda o poskytnutí kompenzací ze dne 6.11.2008 nabyla účinnosti právě až splněním všech podmínek dne 31.3.2009.

[33] V dané věci nebyla uzavřena pouze Dohoda o poskytnutí kompenzací, ale také kupní smlouva o převodu vlastnictví k nemovitostem podle § 588 a násl. občanského zákoníku mezi

žalobcem jako prodávajícím a Zlínským krajem jako kupujícím, a to dne 3.11.2008, kdy nabyla platnosti. V kupní smlouvě byla sjednána rozvazovací podmínka tak, že veškeré právní následky z této smlouvy pominou v případě, že žalobce vyklidí a předá vyklizené předmětné nemovitosti společnosti Industry Servis ZK, a.s. (nájemci) nejpozději dnem skončení podnájmu, avšak kupující Zlínský kraj neuhradí do 15 dnů od vyklizení a předání nemovitostí žalobci částku ve výši 26.872.000 Kč, která představuje kompenzaci újmy vzniklé žalobci v souvislosti s pozbytím vlastnictví uvedených nemovitostí, ukončením jejich užívání a se zánikem letiště Holešov (částka byla předmětem plnění sjednaným v Dohodě o poskytnutí kompenzací). Dohodnutá kupní cena činila 27.132.140 Kč. Naproti tomu Dohoda o poskytnutí kompenzací byla uzavřena podle § 51 občanského zákoníku mezi žalobcem a Zlínským krajem jako poskytovatelem kompenzace. V Dohodě bylo deklarováno, že předmětem ujednání je poskytnutí kompenzace žalobci ve výši stanovené znaleckým posudkem za to, že v souvislosti se zánikem letiště Holešov pozbývá vlastnictví k nemovitostem a ukončuje užívání těchto nemovitostí, což má pro budoucí činnost žalobce zásadní význam a způsobí mu újmu. Znaleckým posudkem byla stanovena kompenzace ve výši 26.872.000 Kč. Účinnost i této smlouvy byla podmíněna, a to jednak vkladem vlastnického práva k nemovitostem pro Zlínský kraj, ukončením veškerých nájemních a podnájemních vztahů žalobce k nemovitostem a vyklizením všech nemovitostí v dané průmyslové zóně v souladu s kupní smlouvou, kterou žalobce uzavřel se Zlínským krajem. Jelikož smlouva nabyla účinnosti až dne 31.3.2009, po splnění všech v ní sjednaných podmínek, byla žalobci vyplacena předmětná kompenzace až v roce 2009, z čehož plyne, že přijatá částka může být předmětem daně právě v nyní přezkoumávaném zdaňovacím období roku 2009.

[34] Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce podal řádné DAP k dani z příjmů právnických osob za rok 2009 dne 29.9.2010 s uvedením celkové daňové povinnosti ve výši 4.721.800 Kč. Řádné DAP bylo správcem daně konkludentně vyměřeno k 30.9.2010. Následně však žalobce podal dne 26.11.2010 dodatečné DAP na stejnou daň za stejné zdaňovací období, kde byla vyčíslena daňová ztráta ve výši -2.262.981 Kč. Dodatečné daňové přiznání však správce daně již konkludentně nevyměřil, neboť pojal pochybnosti o jeho správnosti. Vzhledem k pochybnostem zaslal správce daně dne 15.12.2010 žalobci výzvu k odstranění pochybností, na kterou žalobce reagoval vyjádřením ze dne 30.12.2010. Rovněž z protokolu o ústním jednání o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 4.3.2011 vyplynula zřejmá snaha o vyjasnění si podstatných skutečností ve věci. Žalobce však navrhoval pokračování v dokazování. Vzhledem k vyjasnění sporných skutečností a shromáždění dostatečných důkazů ve věci správce daně vydal dne 5.4.2011 dodatečný platební výměr, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009, a to daň vyšší o částku 0 Kč (ve vztahu k původnímu řádnému DAP za rok 2009). Z důvodu vyjasnění sporných tvrzení nebyly dány důvody pro pokračování v dokazování.

[35] Vzhledem k obsahu Dohody o poskytnutí kompenzací vznikl u žalobce daňově účinný výnos ve výši 26.872.000 Kč (výše kompenzace) až v době, kdy byly splněny všechny podmínky v Dohodě, a Dohoda tak nabyla účinnosti (dne 31.3.2009). Proto ve zdaňovacím období roku 2009.

[36] Sám žalobce si nebyl jist správností svého postupu, když částku 26.872.000 Kč, vyplacenou mu na základě Dohody, nejprve zaúčtoval jako příjem do jeho výnosů a zahrnul do jeho hospodářské činnosti - viz Výkaz zisku a ztráty pro nevýdělečné organizace k 31.12.2009, jenž je nedílnou součástí řádného DAP k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009. Teprve po podání řádného DAP žalobce podal dne 26.11.2010 dodatečné DAP k téže dani, kde ale vzhledem k této částce naopak vykázal daňovou ztrátu ve výši -2.262.981 Kč. Ze správních spisů současně vyplynulo, že správce daně neměl pochybnosti o správnosti účetnictví žalobce, vycházel z premisy jeho správnosti, úplnosti, průkaznosti, srozumitelnosti a přehlednosti ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o účetnictví, která nebyla žalobcem ani správcem daně jakkoliv zpochybněna. Nebyly tak naplněny podmínky § 92 odst. 5 písm. c) DŘ a správce daně neměl potřebu prokazovat skutečnosti vyvracející věrohodnost účetnictví a jiných povinných evidencí žalobce.

[37] Ve věci bylo nezbytné posoudit příjem žalobce ve výši 26.872.000 Kč podle řádně uzavřené Dohody o poskytnutí kompenzací. Z obsahu Dohody nepochybně vyplývá, že nejde o dotaci, dar ani jinou podporu ze státního rozpočtu, rozpočtu kraje a rozpočtu obce poskytnuté podle zvláštních právních předpisů, např. zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů a ani zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů. Z vůle vyjádřené v Dohodě jejími účastníky dále vyplývá, že jde o inomínatní (nepojmenovanou) smlouvu uzavřenou podle § 51 občanského zákoníku, přitom hlavním účelem Dohody bylo poskytnout žalobci plnění, které mu bude kompenzovat újmu jemu vzniklou v souvislosti se zánikem letiště Holešov, kde musí ukončit užívání všech nemovitostí a předat je i s pozbytím vlastnictví k nim následujícímu uživateli. Zánik letiště Holešov a vybudování průmyslové zóny na jeho místě mělo mít pro žalobce a jeho budoucí činnost zásadní význam, a proto bylo v Dohodě jednoznačně deklarováno, že mu tento postup způsobí újmu. Dle názoru soudu však v žádném případě nešlo o dotaci, grant či dar, jak argumentoval žalobce. Takové ujednání stran z uzavřené Dohody nevyplývá.

[38] Z odpovědi Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 2.6.2010 a z dalších podkladů, které tento úřad správci daně poskytl, soud zjistil, že Zlínský kraj získal dotaci (byl příjemcem dotace a následným investorem) z mimorozpočtových zdrojů Ministerstva průmyslu a obchodu ČR na vybudování strategické průmyslové zóny v Holešově. Z těchto prostředků Zlínský kraj jednak vykoupil nemovitosti žalobce a dále žalobci poskytl kompenzaci za vzniklou újmu. Vykoupení nemovitostí se uskutečnilo na základě kupní smlouvy ze dne 3.11.2008 a poskytnutí kompenzace na základě Dohody o poskytnutí kompenzací ze dne 6.11.2008. V případě plnění podle Dohody o poskytnutí kompenzací ve výši 26.872.000 Kč adresovaných žalobci šlo u Zlínského kraje o investiční výdaj hrazený sice z dotace od Ministerstva průmyslu a obchodu, avšak ve vztahu k žalobci již šlo jen o investiční výdaj a nikoliv dotaci. Samotné poskytnutí dotace Zlínskému kraji nelze směřovat s jejím následným použitím, tedy využitím jako investičních prostředků investorem. V daném případě Zlínský kraj jako investor, jemuž byly peněžní prostředky poskytnuty jako dotace, následně použil tyto prostředky k naplnění cíle, tj. uhrazení schválené investiční akce, kde již šlo o soukromoprávní vztah investora (Zlínského kraje) a žalobce. Jejich soukromoprávní vztah našel odraz jednak v kupní smlouvě a jednak v Dohodě o poskytnutí kompenzací. Lze tak uzavřít, že plnění poskytnuté žalobci ve výši 26.872.000 Kč na základě uzavřené Dohody,

není poskytnutím dotace žalobci od Ministerstva průmyslu a obchodu ani od Zlínského kraje, ale vyjadřuje soukromoprávní vztah mezi Zlínským krajem (jako poskytovatelem kompenzace) a občanským sdružením žalobce (jako příjemcem kompenzace). V této souvislosti musí soud upozornit i na to, že jedním z důvodů, proč byla kompenzace mezi účastníky dohodnuta, bylo přispět a zajistit budoucí činnost žalobce.

[39] Výše uvedené závěry podporuje i Sdělení Ministerstva financí ze dne 17.12.2009, z něhož vyplývá, že z pouhé úhrady smluvních závazků kraje nutně provedené z jeho rozpočtových prostředků, nelze vyvozovat, že jde o „dotační podporu“ z rozpočtu kraje ve smyslu § 18 odst. 4 písm. b) ZDP, která není předmětem daně z příjmů. Rovněž z vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 23.7.2010 vyplynulo, že dotace na výdaje související s přípravou a výstavbou průmyslové zóny Holešov poskytlo ministerstvo pouze Zlínskému kraji. Ministerstvo přitom souhlasilo s tím, že z této dotace byla Zlínským krajem hrazena i Dohoda o poskytnutí kompenzací. U Zlínského kraje tak šlo o oprávněný výdaj při čerpání poskytnuté dotace od Ministerstva průmyslu a obchodu. Ministerstvo také uvedlo, že Dohoda o poskytnutí kompenzací byla uzavřena jako soukromoprávní akt mezi Zlínským krajem a žalobcem. Z uvedeného tak vyplývá, že dotace byla poskytnuta pouze Zlínskému kraji, který byl jejím konečným příjemcem a nikoliv zprostředkovatelem pro občanské sdružení žalobce. Vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu tak zcela korespondovalo s vyjádřením Zlínského kraje i v tom, že Zlínský kraj byl ve vztahu k žalobci pouhým investorem. Žalobci poskytnutá kompenzace je tedy jen náhradou újmy, která mu vznikla v souvislosti se zánikem veřejného letiště Holešov, resp. se zánikem podmínek své činnosti, které v této lokalitě žalobce měl.

[40] Ve smyslu ust. § 18 odst. 1 a odst. 4 písm. a) ZDP je předmětem daně u žalobce i jeho zisková hlavní činnost. Z Výkazu zisku a ztráty pro nevýdělečné organizace k 31.12.2009, který byl nedílnou součástí řádného DAP, vyplynul výnos žalobce ve výši 26.872.000 Kč, tzn. výdaje vynaložené na činnost nebyly vyšší (§ 18 odst. 4 písm. a) ZDP), a tento výnos byl zahrnut v hospodářské činnosti žalobce, která je i u neziskových subjektů jako je žalobce předmětem daně z příjmů právnických osob, a to podle typu příjmu, jenž vyplývá z uzavřené Dohody o poskytnutí kompenzací. Dle obsahu Dohody jde o příjem, který je předmětem daně. Ze shromážděných podkladů ve správním spise vyplývá, že plnění podle Dohody ve výši 26.872.000 Kč bylo v roce 2009 účtováno do účetních výnosů žalobce. Z podkladů však nevyplývá, že jde o příjem, který není předmětem daně z příjmů právnických osob nebo který je osvobozený od daně z příjmů právnických osob podle ZDP. Proto je výnos (žalobcem přijatá kompenzace) v souladu s § 18 odst. 1 ZDP zdanitelným příjmem zdaňovacího období roku 2009, v němž došlo k naplnění všech podmínek uzavřené Dohody, a to i přesto, že žalobce je tzv. „neziskovou organizací“, tedy poplatníkem, který není založen za účelem podnikání (ve smyslu § 18 odst. 3 ZDP). Dohoda o poskytnutí kompenzací byla uzavřena dle § 51 občanského zákoníku a nikoliv jako darovací smlouva nebo smlouva podle zvláštních předpisů, např. dle zákona č. 218/2000 Sb. nebo dle zákona č. 250/2000 Sb., a rovněž se nejednalo ani o přijatou dotaci od Ministerstva průmyslu a obchodu. Ve shodě s Ministerstvem financí (dle jeho Sdělení ze dne 17.12.2009) nebylo možno ani z předmětných skutkových okolností dovodit, že by v daném případě šlo o „dotační podporu“ z rozpočtu kraje ve smyslu § 18 odst. 4 písm. b) ZDP, která by nebyla předmětem daně z příjmů. I u neziskového subjektu, jakým je žalobce, musí být získaný výnos z plnění podle předmětné Dohody (směřující k úhradě smluvního závazku - náhradě újmy žalobce) považován

jednoznačně za příjem, který je předmětem daně z příjmů. Příjem žalobce vymezený v Dohodě je podřaditelný pod základní obecné vymezení uvedené v § 18 odst. 1 ZDP, podle něhož jsou předmětem daně z příjmů právnických osob příjmy (výnosy) z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem, není-li dále stanoveno jinak. Přitom následující ustanovení, která by tvořila citovanou výjimku, kdy příjmy a výnosy by nebyly předmětem daně, nelze na daný případ žalobce aplikovat. Sporná kompenzace (příjem), kterou žalobce obdržel v souvislosti se zánikem letiště Holešov (pozbytím vlastnictví k nemovitostem, prodejem nemovitostí), což mělo zásadní vliv na činnost žalobce, měla žalobci především napomoci jeho činnosti obnovit. Nebylo ale rozhodné, zda žalobce v době uzavření této Dohody konkrétní činnost, s níž mohl být příjem spojen, prováděl či nikoliv anebo, zda byl předmětný nemovitý majetek již prodán.

[41] Dohoda o poskytnutí kompenzací uzavřená podle § 51 občanského zákoníku, a nikoliv podle zvláštních předpisů - zákona č. 218/2000 Sb. nebo zákona č. 250/2000 Sb., využívala zákonem umožněné smluvní volnosti, díky níž smluvní strany vyjádřily v uvedené Dohodě svoji vůli. Smlouva byla uzavřena platně, svobodně, žalobce nebyl uveden v omyl ani od smlouvy neodstoupil a spolu s konkrétním zaúčtováním předmětného příjmu je zásadním listinným důkazem ve věci. Rovněž Krajský úřad Zlínského kraje zaslal na výzvu správce daně účetní doklad ev. č. POU/03922/2009 ze dne 20.4.2009, z něhož vyplynulo, že kompenzace ve výši 26.872.000 Kč byla Zlínským krajem zaúčtována účty MD 042 a D 901, tj. byla zahrnuta do pořizovací ceny investice ve vlastnictví Zlínského kraje. Také žalobce předmětnou částku zaúčtoval jako výnos ze své hospodářské činnosti.

[42] Vzhledem k tomu, že správci daně ve správním řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o předložených smlouvách a ani o skutečném obsahu právních úkonů, které byly rozhodnými skutečnostmi v této věci, nesl důkazní břemeno žalobce ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 DŘ, které nemohl přenést na správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 DŘ. Správce daně hodnotil důkazy řádně a v souladu s § 8 odst. 1 DŘ a vycházel z jejich skutečného obsahu dle § 8 odst. 3 DŘ. V žádném případě nebyl povýšen formálněprávní rámec vztahu mezi Zlínským krajem a žalobcem nad jeho skutečný obsah, jak tvrdil žalobce. Daňově účinný výnos ve výši 26.872.000 Kč vyplývající z Dohody o poskytnutí kompenzací je dle obsahu této Dohody úhradou smluvního závazku a je tak považován za příjem, který je dle § 18 odst. 1 ZDP předmětem daně z příjmů právnických osob. Závěr správce daně a žalovaného o tom, že předmětný příjem je předmětem daně ve smyslu § 18 odst. 1 ZDP není nepřezkoumatelný, jak tvrdil žalobce. Dohodu o poskytnutí kompenzací žalobce akceptoval, podepsal a obdržel podle ní finanční plnění. Musí tak nést i zákonnou odpovědnost vyvozenou z podpisu této Dohody, tedy nést i daňové následky vyplývající z právních předpisů. Uzavření jediné smlouvy v celkové výši 54.004.140 Kč (jako součet částek 27.132.140 Kč a 26.872.000 Kč), namísto dvou smluv - kupní smlouvy a Dohody o poskytnutí kompenzací, nebylo v daném případě realizováno, což bylo pro žalobce nevýhodné z hlediska daně z přidané hodnoty. Avšak z hlediska daně z příjmů právnických osob by i celková částka 54.004.140 Kč podléhala dani z příjmů právnických osob.

[43] Ze správních spisů vyplynulo, že žalobce v daňovém řízení neprokázal a ani jinak nedoložil svá tvrzení, kterými argumentoval v průběhu daňového řízení i v odvolání. Ačkoliv sám činil dotazy na různé kompetentní orgány, získanými odpověďmi neprokázal svá tvrzení a jiné důkazy, které by podporovaly jeho argumentaci, nepředložil. Získaná stanoviska tvrzení

žalobce nepotvrdila. Správce daně i žalovaný postupovali v souladu se zákonem, tedy DŘ i ZDP. Vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu nebylo třeba pokračovat v dokazování, jak navrhoval žalobce v průběhu daňového řízení, správce daně i žalovaný neporušili žádnou ze zásad daňového řízení, tedy ani ty, jejichž porušení žalobce namítal, konkrétně § 5 odst. 1 a § 8 odst. 1 a 3 a § 92 odst. 2 DŘ. Správce daně i žalovaný postupovali v souladu se zákony a jinými právními předpisy a přihlídlí ke všemu, co při daňovém řízení vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 DŘ). Důkazy řádně hodnotili v souladu s posledně citovaným ustanovením zákona. Vycházeli ze skutečného obsahu právního úkonu, zejména Dohody o poskytnutí kompenzací (§ 8 odst. 3 DŘ). O zjištěném skutkovém stavu, který z listinných důkazů vyplýval, a ani o správnosti účetních záznamů vedených žalobcem neměli pochybnosti. Skutečně zamýšlený obsah právního úkonu (zejména předmětné Dohody) byl v době jejich uzavírání takový, jak byl i deklarovaný, a nešlo ani o situaci, kdy by žalobcem bylo o předmětném příjmu nesprávně účtováno. Skutečně zamýšlený obsah právního úkonu nebyl jiný než deklarovaný. Zásada materiální pravdy nebyla porušena. Při přezkumu daňového řízení nevyšly najevo nesprávnosti ani jakékoliv nezákonnosti, které by mohly mít vliv na soudní rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[44] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[45] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. listopadu 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Dana Janků